

Platys

written by Jordi Domingo | 19 de març de 2022

El final de l'hivern s'acosta. S'albira ja el moment en el que Persèfone torni al costat de la seva mare Dèmeter.

I és que segons ens conta la mitologia grega, Persèfone raptada i convertida en esposa d'Hades, senyor de l'inframón i germà de Zeus, el déu de l'Olimp, i en compliment del tracte al que van arribar Hades i Zeus, ha de passar només sis mesos al seu costat, a l'avèrn, per haver incomplert una regla bàsica i àmpliament coneguda tant per déus com per mortals; menjar qualsevol producte del Tàrtar implica quedar encadenat a ell per sempre més.

La deessa Dèmeter, divinitat protectora de les collites i la fertilitat dels camps, responsable del naixement i la regeneració de les plantes, ben aviat deixarà l'angoixa de no estar junt a la seva única filla, i tornarà a les seves obligacions divines, fent que després de sis mesos la Terra reneixi i deixi d'estar trista, per haver-li negat aquesta fertilitat. La vida dorment naixerà sobre la Terra.

Serà a partir d'aquest moment, quan les flors començaran a poncellar, els arbres a brostar i camps, jardins i passejos s'acoloriran i canviaran la seva fisonomia tot recordant-nos que un nou cicle vital comença.

Serà a partir d'aquest moment, quan veurem el veritable poder de Dèmeter que ens empenyerà a recuperar l'art de mirar per poder gaudir de la bellesa de tot el que ens envolta. Observar, contemplar, badar i retenir en la memòria imatges que més endavant evocarem per poder recuperar tant detalls com sensacions de moments viscuts.

El caminar per passejos o vorals de carreteres per sota l'ombra dels plàtans ens evocaran a històries reculades en el temps, quan hi havia el costum de plantar arbres perquè

produïssin ombra que fes més suportable el pas per elles, car aleshores el poc trànsit amb carruatges era molt més lent que ara i podien aprofitar-se aquestes carreteres per fer-ne passejades tot aprofitant la seva espessa ombra.

I tot passejant podrem dilucidar la quimera del nom dels plataners, tot observant l'amplada de les seves fulles.

I tanmateix ens adonarem, com d'injustos hem estat amb aquest patrimoni heretat, com d'incapaços hem estat de tenir cura d'aquests passejos, avingudes i vorals. Perquè molts d'aquets arbres estan malalts, amb fongs ben visibles i amb forces branques seques. Són vells, sí, però encara poden arribar a ser-ho més.

El fruit tot passejant, gaudint de la seva ombra, deixar-nos anar per les imatges gravades de records i moments viscuts, és, per aquells qui vivim en pobles i ciutats, patrimoni d'aquests arbres.

Amb una bona gestió d'aquest llegat, podrem continuar i podran evocar aquells qui vindran després de nosaltres, històries de moments viscuts cada vegada que Persèfone torni amb la seva mare.